

M. JEZERNIK:

Trn nagajivček.

b potí skozi gozd se je bahavo razrasel črni trn. Z vejami je grabil po okolici, da bi hitro malo opraskal sosedo.

Žal pa ni samo praskal, tudi ranil jih je in jim trgal nežne tkanine.

Nekega dne se je tako razposajeno veselil nove obleke, ki mu jo je obljubila pomlad, da je kar vse vprek zbadal. Ranil je prijaznemu cistrončku desno zadnjo tačico, strgal belinu belo svileni obleko, navrtal čašo male mrtve koprive, da se ji je med kar cedil po udih. Majhni penici je skoro iztaknil oko; zaupljivemu hrošču je pa kar prebodel oklep.

Še isto noč ga je doletela kazen za prešerno nagajivost.

Solnce je kmalu zatonilo. Bele megle so napajale žejno rastlinstvo z nočno vlago in zapirale nepoklicanim pogled v skrivnostni gozd. Priplesale so vitke vile, rajale po gozdu, se lovile okoli debel in stebel. Kadar so prišle mimo črnega trna, je poredno iztegoval dolge veje, da bi ujel nežno deklico. S srebrnim smehom so mu uhajale. Res je, da je raztrgal deklici tančico iz modrine neba, da je drugi vili razparal obleko iz srebrne mesečine, da je bežeči mladenci pokvaril rahlo tkanino, ki so jo migljajoče zvezde stcale iz zlatih las. Toda deklice so ga le posvarile in hitele naprej.

Priplesala je mimo črnega trna najmlajša vila, hčerka mogočne kraljice. Trn jo je nepremišljeno udaril in ranil. Rdeča kri je zalila beli obrazek, deklica je omedlela.

Zaplakale so tovarišice, onemel je gozd. Črni trn je prestrašeno skril trnje.

V tem je že priplavala mogočna kraljica in govorila tako:

»Ranil si najnežnejšo, najmlajšo vilo. Taka krutost ne zasluži, da bi se odevala v nežno pomladansko obleko. Nikdar več se ne boš veselil svežega zelenja. Nikdar več se ne boš bahal z belim cvetjem. Suhe, gole, trnjeve veje ti bodo štrlele v zrak!«

Črni trn si je zakril obraz. Mlada ranjena vila se je zbudila, smilil se ji je ubogi trn. Zaposila je kraljico: »Mogočna mamica, usmili se ga. Saj je bil samo poreden, nepremišljen!«

Cvetke so pristavile: »Storil nam je že mnogo dobrega.«

Vijolica je zadehtela: »Skrival me je pod gostimi vejami.«

Palček je zažgoel: »Ponudil mi je udobno vejo za gnezdo in branil mi je mladiče.«

Mladi srobot je zaklical: »Meni je črni trn najboljša opora.«

Kosi so zažvižgali: »Ali ste že pokusili njegove črne češpljice. Nič boljšega v pozni jeseni, ko jih je že slana poparila.«

Kraljici se je nekoliko razjasnil obraz, ko je govorila: »Dobro, odpustim mu, če se mu posreči dobro delo, preden se zopet vidimo!«

Drugo jutro se je ves gozd ponašal s pisano pomladansko obleko. Trn se je trudil na vso moč, a ni mogel pognati niti najmanjše bele krpice niti zelenega lističa. — Žalostno je povetil dolge gole veje in premišljeval, kakšno dobro delo naj opravi. Izpraševal je sosede:

»Ljuba vijolica, naj te dvignem, da boš videla čez pot?«

»Hvala lepa, najrajši se skrivam!«

»Zlati metulj, počakaj, da ti zakrpam svilen obleko, dovolj imam šivank.«

»Saj sem jo že sam.«

»Gospa penica, kar odleti! Ti bom stražil dragocena jajčeca.«

»Hvala, jih moram greti.«

»Gospod jež, ali vam smem bodice očistiti smeti in suhega listja?«

»Hvala, to je najljubše delo moje ženke.«

»Draga čebelica, ali ti naj navrtam cvetno čašo, da ne boš iztegovala trudnega jezika?«

»Hvala, lepa hvala! Srkanje iz globokih čaš mi je največja slast.«

Nikjer prilike za dobro delo. Spokornik je še bolj povetil veje in se vdajal črnemu obupu.

Zdramilo ga je šepetanje onkraj pota. Pogledal je in ostrmel. Divja češnja se je odela v belo obleko in zdaj prijazno mahala spokornemu grešniku kraj pota:

»Bratec, bratec, ne obupavaj! Slušaj! Gozd si pomaga sam. Ne nudi toliko prilike za dobro delo. Le kadar pridejo tiste poredne živalce, je treba pomagati, braniti!«

»Katere?«

»Ah tiste, ki hodijo le po zadnjih nogah, s sprednjimi pa delajo škodo.«

»Poznam jih. Predobro jih poznam!«

»Pst! Glej! Pazi! Že gresta dve izmed najhujših! Že pobirata kamne. Ubogi ptički!« Češnja je hitro povescila vejice, da bi zakrila, kar je bilo na vejah.

V tem je že zaklical vesel glas: »Poglej! — Ne vidiš? — Ščin kavčevo gnezdo. — V rogovili pri deblu!«

»Aha, vidim, že vidim! Takoj bo na tleh.« In prvi kamen je letel med veje.

Črni trn pa je videl pred seboj le bose noge. Tiho je iztegnil dolge veje in zasadil močan trn v vsako peto.

Odskočile so noge. Po gozdu pa se je razlegal obupni klic: »Av! Av!« »Jojmene kača!« In bose noge so odhitele.

Ščinkavka pa je prihajajočemu skrbnemu samcu razburjeno pravila o veliki nevarnosti in o dobrem delu spokorne trnjolice.

* * *

Odleglo je črnemu trnu. Odleglo je pa tudi sosedom. Preveč se jim je smilila gola trnjolica sredi cvetočega gozda.

Z večerno meglo so priplavale vile. Prihitela je najmlajša. Iskreno je pobožala črni trn: »Ubožec, zaradi mene si trpel! Kraljica ti odpušča!«

Sleherne veje in vejice se je dotaknila z nežnimi prstki. Črni trn je takoj začutil, da se mu novo življenje poraja po udih. Kljuvalo ga je po koreninah, skominalo po vejah, pretegovala so se mu vejice. Brstelo in poganjalo je vso noč, odpirali so se popki.

Drugo jutro se je začudil gozd, ko je videl, da si je skesani trn tako hitro oblekel snežno belo, rahlo, dehtečo haljo veselja — in da se mu je posrečilo skriti trnje. On pa je obljubil, da bo obrodil toliko dobrih češpljic kakor še nikoli. Še celo na jesensko gostijo je povabil sosede.

Mi pa pojdemo v Ribnico!

*Mi pa pojdemo v Ribnico!
po lesena rešeta.
Tamkaj veliko kuhalnico
dala bo ribniška teta.*

*Bomo v rešetih nosili vodo,
jo iz naprstnikov pili,
a premešali s kuhalnico jo
in s dovtipi jo ribniškimi zabelili!*

*Mi pa pojdemo v Ribnico
po lesena rešeta,
daleč je to korakov tri sto,
še čaka nas ribniška teta!*

Gustav Strniša.